

Sygn. akt I C 390/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Eliza Nowicka - Skowrońska

Protokolant sekr. sąd. Przemysław Baranowski

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2016r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. zasądza od M. M. na rzecz Banku (...)

w (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 79.901,17 zł (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćset jeden złotych siedemnaście groszy) z odsetkami:

a. umownymi w wysokości 10 % (dziesięć procent) rocznie od kwoty 77.219,58 zł od dnia 31 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty;

b. ustawowymi od kwoty 2.601,59 zł od dnia 31 marca 2016r. do dnia zapłaty;

c. ustawowymi od kwoty 80 zł od dnia 9 marca 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od M. M. na rzecz Banku (...)

w (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 8.217 zł (osiem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 390/16

UZASADNIENIE

Powód – Bank (...) S.A. z siedzibą w W. pozwem z dnia 31 marca 2016 r., wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. M. kwoty 79.901,17 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% rocznie od kwoty 77.219,58 zł od dnia 31 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.601,59 od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 80 zł od dnia 09 marca 2016r. do dnia zapłaty, żądając przy tym rozpoznania sprawy w postępowaniu nakazowym. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości faktycznie uiszczonych przez powoda, w tym kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł (k.8-10)

Na rozprawie w dniu 07 lipca 2016 r., poprzedzającej jej zamknięcie i wydanie orzeczenia w sprawie, pozwana przyznała, iż otrzymała kredyt w banku, lecz nie była w stanie go spłacić. Potwierdziła również, że Bank wzywał ją do

zapłaty, jednak na chwilę obecną nie miała jak uregulować zadłużenia, toczy się przeciwko niej egzekucja komornicza. Ponadto przyznała, że zawarła umowę pożyczki i zobowiązana jest ją spłacać (k. 57).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 sierpnia 2013 r. powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z M. M. umowę pożyczki gotówkowej, na podstawie której powód pożyczył pozwanej kwotę 98.000zł, zaś całkowita kwota do zapłaty została ustalona w wysokości 142.996,65 zł.

Zgodnie z §2 umowy spłata pożyczki miała następować w 72 miesięcznych ratach. Termin spłaty ostatniej raty pożyczki strony określiły na dzień 01 sierpnia 2019 r. (umowa pożyczki i regulamin – k. 29 – 32, harmonogram spłaty k. 40 – 41).

Powód pismem z dnia 03 września 2015 roku na podstawie art. 75 ust. 1 ustawy Prawo Bankowe, wobec zaprzestania spłaty zaległych rat zobowiązania, wypowiedział pozwanej umowę pożyczki gotówkowej z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Pismem tym poinformowano pozwaną, że cała niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem okresu wypowiedzenia umowy. Wezwano pozwaną do wpłaty kwoty 79.901,17 zł należnej bankowi na dzień 02 września 2015r, na którą składały się zaległy kapitał, odsetki, opłaty i prowizje (pismo powoda z dnia 3.09.2015r. – rozwiązanie umowy pożyczki – k. 39)

Powód pismem z dnia 22 lutego 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty łącznej kwoty zadłużenia w wysokości 83.518,85 zł w terminie do dnia 29 lutego 2016r. Przedmiotowe wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej w dniu 24 lutego 2016 roku (wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 21 – 23).

Pozwana w okresie od dnia 02 września 2013 roku do dnia 29 czerwca 2015 roku wpłaciła powodowi w sumie kwotę 40.890 zł. Na dzień 18 marca 2016 roku wysokość zadłużenia wynosiła 79.901,17 zł (wyciąg z ksiąg bankowych – k. 20, szczegółowe rozliczenie płatności – k. 42).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, którym Sąd dał wiarę w ramach zakreślonych dyspozycjami art. 244 i 245 k.p.c., przy czym żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, ani prawdziwości, nie wzbudziły też one wątpliwości Sądu, co do czasu i miejsca ich powstania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powód wywiódł swoje żądanie z łączącej go z pozwaną umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W myśl § 2 powyższego artykułu umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

W ocenie Sądu, powód udowodnił, że pozwana w dniu 02 sierpnia 2013 roku zawarła z powodem pisemną umowę pożyczki, która została jej wypłacona, a pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty w miesięcznych ratach wraz z odsetkami. W toku procesu pozwana nie negowała, iż ma w stosunku do powoda zobowiązanie i przyznała, że z tego tytułu powinna dokonywać stosownych wpłat. Pozwana nie wywiązała się ze spłaty rat pożyczki w zakreślonym terminie, w konsekwencji powód wezwał pozwaną do zapłaty, a następnie skutecznie wypowiedział umowę pożyczki i postawił niespłaconą kwotę pożyczki wraz z odsetkami w stan wymagalności. W związku, z tym powodowi przysługuje wierzytelność w stosunku do pozwanej. Działania powoda zgodne były z zapisami umowy i regulaminu. Pozwana nie spłaciła zaległej kwoty i takie jej zachowanie należy ocenić negatywnie z punktu widzenia zasad współżycia społecznego.

Zgodnie z art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

W myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Według § 2 powyższego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Pozwana jako pożyczkobiorca nie wywiązała się ze spłaty zobowiązania wynikającego z umowy w terminie, w wyniku czego zobowiązana jest do zapłaty odsetek, które ustalone zostały w umowie oraz wynikają ze stanowiącego immanentną część umowy regulaminu.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.217 tytułem kosztów procesu, na które złożyła się kwota 1.000 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, kwota 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji.